

Norwegian
64-0620E

Gud Har Et Tilveiebrakt Lam

God Has A Provided Lamb

20 Juni - 1964
Topeka, Kansas, USA

Av
William Marrion Branham

Dette heftet (tale) kan fritt bli reprodusert og gitt ut, men ikke solgt, da den er lisensiert under Creative Commons (av-nc-nd) ved www.CreativeCommons.org.

Gud Har Et Tilveiebrakt Lam

La oss lese ut fra—fra St. Markus, jeg tror jeg vil, har valgt å lese en liten stund, og tale over det 46de verset i det 10de kapittel. La oss stå i respekt til Ordet, mens vi leser. Ordet er Gud. Vi vet alle det. Så dere står i troskap, som dere skulle gjøre; dere står for å hilse flagget når det (folk) går forbi; hvorfor ikke Guds Ord når Det blir lest?

De kom så til Jeriko. Da Han gikk ut fra Jeriko sammen med disiplene Sine og en stor folkemengde, satt den blinde Bartimeus, sønn av Timeus, ved veien og tigget.

Og da han hørte at det var Jesus fra Nasaret som kom, begynte han å rope og si: »Jesus, Davids Sønn, miskunn deg over meg!»

Da var det mange som truet ham for at han skulle være stille. Men han ropte bare enda mer: »Davids Sønn, miskunn Deg over meg!»

Så stanset Jesus og sa at han skulle bli kalt fram. Så kalte de på den blinde mannen og sa til ham: »Vær ved godt mot! Stå opp, Han kaller på deg.»

Han kastet da av seg kappen sin, reiset seg og kom til Jesus.

Så tok Jesus til orde og sa til ham: »Hva vil du Jeg skal gjøre for deg?» Den blinde mannen sa til Ham: »Rabbuni, at jeg må få se.»

Da sa Jesus til ham: »Gå av sted! Din tro har frelst deg.» Med det samme kunne han se, og han fulgte Jesus på veien.

² La oss be. Store Hellige Ånd, gjør dette Ordet levende til oss, i kveld, i dette lille drama. Og må vi se denne scene levd om igjen, og, ved å gjøre så, og ta tro at Gud lever fortsatt, og Han er den samme i går, i dag, og for evig tid. Vi spør om det i Jesu Navn, Hans elskede Sønn, vår Frelser. Amen. Dere kan sette dere.

³ Vårt emne i kveld er: ***Gud Har Et Lam Tilveiebrakt.***

⁴ Og nå, denne morgen hadde vi en slik stor tid, som vi så Jesus gå inn i Jeriko. Og vi fant ut at det var en liten kar ved navnet Sakkeus. Han klatret opp

i et morbærtre og kamuflerte seg selv, fordi han ikke trodde at Jesus var en profet.

⁵ I kveld, så åpner vår scene på det samme sted, ved Jeriko, og Jesus er i huset til Sakkeus, og har Sitt—Sitt måltid. Og det er en kald Oktober dag, og det fortsatt tidelig på morgenen, og vinden kommer ned fra fjellet. Det kan bli ganske kaldt oppe omkring Judea tidelig om morgenen, spesielt på denne tiden av året.

⁶ Og landet på den tiden, til og med som det er nå over i det gamle landet, det er fullt av tiggere. De kommer til gatehjørnene og tigger. Jeg... Nede i disse landene er fremdeles gatene fulle av tiggere. (I) India og, åh, Afrika, og mange steder, så har de fortsatt tiggere; lamme, halte, blinde, de forgår. Og noen ganger (må) folket som ikke kan få et levebrød for seg selv, bare tigge, og noen ganger sitte og sulte.

⁷ I, i India, jeg har akkurat gått ned gjennom gatene, med noen penger som hadde blitt gitt meg av disse menneskene, og jeg vekslet dem fra dollar til rupi. Og da jeg prøvde å gi dem ut, så måtte de få tak i milits (vern) for å få meg ut på gaten; de jaget meg. Og det var en fattig liten kvinne som lå der og sultet igjel. En liten baby, og den hadde sultet slik at kjøttet hang på benene, til du kunne se hvor den lille hodeskallen satt sammen. Og (hun) ville gi deg babyen, prøvde å gi deg babyen slik at den ikke ville dø. Hvis du tok *denne*, hva da med *denne*, hva med *den*, hva med...? Å, du, du—du...Om dere ville se hva vi heller i søppeldunkene her (i USA,) så kunne vi nesten fø de folkene. Dere aner ikke hvor godt dette landet har det, når du ser resten av verden som sulter.

⁸ Og den er full av tiggere. Og på denne dagen, som vår scene åpner seg. Var der en...Vi finner at disse tiggere pleide å komme ned, i Jeriko, ved den nordre porten, som kom ned fra Jerusalem. Jeriko var ikke noen rik by. Men Jerusalem, den store stilige, tempelets berømte plass, og alle de rike flyttet til Jerusalem, og det var en betagende by. Og folket som kom derfra var velstående. Og Alle kjøpmennene, osv, når de ville komme inn om dagen; og disse tiggerene hadde sine båser; (bestemte steder, Red) det var en uskreven lov, de visste nøyaktig hvor hver og en ville ligge for å tigge sitt brød, for sin almisse.

⁹ Og de var nødt for å komme der tidelig når disse kjøpmennene kom inn, fordi, kanskje mannen bare hjalp en tigger om dagen; han hadde en mynt som han ville legge i hans lomme før han dro. Og selvfølgelig, på den tiden så var det Rom som styrte Palestina, og myntenheten var den Romerske dinar. Så de hadde en liten mynt, som han kanskje ville hive til den første tiggeren, og

Jeg elsker Ham,

Fordi Han...

Bare tenk; før du elsket Ham, så elsket han deg!

¹⁹³ Herre Jesus, gi helbredelsen til disse mennesker, Far, slik at de må bli helbredet, hver og en av dem. I Jesu Kristi Navn, jeg ber, Herre, til Din ære. Amen.

På Golgatas tre.

¹⁹⁴ Å, la oss bøye våre hoder nå, vennlig og stille. Dere vet, vi er bare barn. Vi er Guds barn. Har dere noen gang sett hvor fri et barn er i nærheten av sine foreldre? Hans foreldre passer på ham. La oss nynne den. [Broder Branham begynner å nynne på, *Jeg elsker Ham*. Red.]

¹⁹⁵ Bare å se Ham stå her, den store Ildstøtten! Han sa, »Jeg kom fra Gud; Jeg går til Gud.» Han var Logos som var med Moses i ødemarken, Ildstøtten. Han døde på Golgata, og sto opp igjen. Og da Saulus, (Paulus) var på vei til Damaskus, så slo den samme Ildstøtten ham ned; han sa, »Hvem er Du Herre?»

Han sa, »Jeg er Jesus.»

¹⁹⁶ Han kom fra Gud; Han gikk til Gud. (Han er) identifisert med oss ved vitenskapelige bevis, ved menighetens bevis, ved alle ting. »Jeg...» Bringer frem Hans samme ting, og kunngjør Hans Ord. Han er tolkeren. [Broder Branham nynner, *Jeg Elsker Ham*. Red.]

¹⁹⁷ Ville det ikke være en vidunderlig tid for Ham å komme rett nå, og kikke omkring og se alle sammen bli forvandlet, gå bort? Han vil en gang. [Broder Branham nynner, *Jeg Elsker Ham*. Red.]

¹⁹⁸ Med våre hoder bøyet nå, ganske sakte. [Broder Branham nynner, *Jeg Elsker Ham*. Red.]

¹⁹⁹ Husk på møtet i morgen tidlig. Hvis du er en fremmed her, og du ikke har en menighet; disse fine pastorene, de tror det samme Evangeliet, ellers så ville de ikke hatt meg her. De er velkomne til å gå til deres menighet. Ha et godt møte i morgen, og en god natts hvile i kveld, og kom tilbake i morgen ettermiddag for helbredelsesmøtet.

200 [Broder Branham nynner, *Jeg Elsker Ham*. Red.] All right. Gud velsigne deg, broder.

det var det for den dagen. Han hadde ikke råd til å gi til hver tigger. Den som møtte ham først, fikk mynten. Så de hadde sine steder utenfor portene, endog før folket kom inn i byen, turistene osv. Og spesielt dro de ut til den nordre port, for å få tak i turistene som kom ned derfra.

¹⁰ Og som vi ser denne morgen, at solen begynte å stige opp, omtrent klokken ni, så var det en blind tigger som ankom litt sent.

¹¹ Han hadde hatt en dårlig natt. Han var blind. Han hadde vært blind siden han var en liten gutt. Og han hadde kommet sent. Han hadde ikke.. han hadde forsovet seg den morgenen, fordi hele natten hadde han drømt at han kunne se igjen. Han hadde kastet seg omkring i sin seng. Og—og han kunne se, han trodde at han kunne se, og han våknet opp med denne skuffelsen at han ikke kunne se. Det var egentlig bare en drøm.

¹² Og han kom seg ned på sin plass. Og da han kom dit, (dette er et drama nå, for å komme til mitt poeng) så var det ingen der. Noe underlig hadde skjedd. Klokken var ikke mer enn halv ti eller ti, og—og det var ingen tiggere der. Vanligvis så var hver person på sin plass. Han visste ikke hva som hadde skjedd i byen; som vi hadde i vår morgenfrokost denne morgen, og snakket om (det.) Jesus hadde gått fra porten og dratt inn i byen, og—og mange mennesker hadde dratt inn for å finne ut hva det dreide seg om, og tiggerene var borte. Og han visste ikke noe om dette, for han ankom sent. Så vi kan se ham som han begynner å kalle på forskjellige navn, og det—det var ingen der. Det var på en måte ensomt. Han undret seg, vel, kanskje de Romerske offiserene hadde jaget dem bort fra stedet, eller noe. Han hørte ingen, så han... Det var kjølig, og han var fillete, og klærne hans var ganske godt utslitte.

¹³ Han famlet litt omkring inntil han fant seg en stein som var i solen, som antagelig hadde falt ned fra muren da Gud hadde rystet den gamle muren ned, i Josvas dager. Han satte seg ned på denne steinen, og prøvde å tenke på drømmen sin, som han hadde hatt om natten, om hvordan det ville være dersom han virkelig kunne se. Men han kunne ikke se. Han var blind. Og han begynte å tenke på disse ting, og hans tankegang førte ham tilbake til guttedagene.

¹⁴ Dere vet, jeg—jeg like å gjøre det, sitte å tenke på ting som har hendt, behagelige ting, om seire som jeg har sett Herren vinne, og—og tider.

¹⁵ Og Bartimeus, som vi kjenner ham ved navn, drømte den natten han mottok sitt syn, og han begynte å tenke på hvordan det ville være om han virkelig kunne se. Han tenkte: »Å, jeg har vært blind så lenge, at jeg ikke engang vet hvordan jeg skal komme meg rundt igjen.» Så han begynte å tenke

tilbake for mange år siden, da han var en liten gutt. Han pleide å leke der ute på åsen, på høyden, det er på vollen hvor Jordan kommer ned; og dalen er der nede, hvor de dyrket korn. Og la oss si at han bodde på åssiden. Og han husket hvor vakkert det var, og på våren, å—å se de—de små blomstene som de vokste; og hvordan han ville plukke hendene fulle av dem, og sitte ned og se på den vakre blå himmelen.

¹⁶ Dere vet, blindhet er en forferdelig ting. Når jeg ser en mann som er blind, så går mitt hjerte ut for ham. Men, likevel, så vet jeg om en blindhet som er verre, og det er åndelig blindhet; hvordan Gud skapte mennesket til å få øye på Ham, men de kan ikke gjøre det.

¹⁷ En gang, (i) Cincinnati Zoologiske hage, jeg var der nede, min lille datter og vi var. Som dere vet, er jeg er en stor elsker av friluftsliv. Og jeg så at de hadde fanget en ørn og satt ham i et bur, og den stakkars fyren! Jeg hørte en lyd; og jeg holdt lille Sarah i hånden, og vi—vi dro ned til buret. Og der var denne store fuglen, blodig over hele sitt ansikt, alle fjærene (var) banket av ham. Jeg tenkte, »For et ynkelig syn!»

¹⁸ Han kom seg ned. Han gikk tilbake i buret. Han fikk en start, og her kom han, flakset med sine vinger igjen, for så og brake sitt hode mot siden av—av buret, flakset sine vinger opp og ned, prøvde å komme ut av buret, og banket fjærene av. Men han var fanget. Han falt tilbake på gulvet og lå der, og øynene hans rullet rundt, han så opp og så den blå himmelen som han var født for. Han er en himmelsk fugl, vet dere. Men, dere ser, en eller annen slags menneskelig bragd hadde satt ham i et bur.

¹⁹ Jeg sto der og så på det. Jeg tenkte, »Jeg ville gi hva som helst hvis jeg kunne kjøpe ham. Hvis jeg kunne kjøpe ham, så ville jeg slippe ham løs, og si, »Sett i gang, lille fyr, du—du vil like dette. Jeg gjør også. Vær fri og dra opp dit. Du hører til der oppe. Du var født for det.» Jeg tenkte, »Det er det mest ynkelige syn jeg noen gang har sett.»

²⁰ Jeg løftet opp Sarah, og holdt henne på armen min. Jeg sa, »Kjære, der er et av de verste syn som dine øyne noen gang vil få se på.»

²¹ Jeg sto der, tenkende. Og jeg tenkte, »Nei, jeg—jeg vet om et verre syn enn det. Se opp på bakken der; de mennene med en ølboks i deres hånd, kvinner med shorts på, en sigarett.» Når de faktisk var født til å være Guds sønner og døtre, og de er i et syndens bur som Satan har satt dem i. Ynkverdige, åndelige blinde, sperret inne; kanskje tilhørende en kirke, (og) synger i et kor, men likevel sperret inne i synd.

²² Og som Bartimeus prøvde å tenke tilbake på tiden da han var en liten gutt, hvordan det var omkring klokken to, om kvelden, så ville hans pene lille

¹⁸⁷ Å, gjør det ikke bare noe for dere, skrubber deg ut, på innsiden? [Forsamlingen fryder seg, Red.] Fellesskap, åh, for en følelse! Jeg ville ikke bytte dette med alle pengene som dere kunne stable opp, eller noe annet. Kast det bort, men gi meg Jesus. Å, du! Ja, min herre. Fellesskap!

¹⁸⁸ Å, hvor søtt det er å vandre på denne pilegrimsveien, og støtte seg på den evige Arm, å vite at Han er! Å, det var kjærlighet ved første blick, det er noe inni oss som roper ut! Å, noe som en—en...som når lokket blir tatt av en Artesisk kilde, vannet bare veller fram; (*Artesian well, Iflg. Webster, en dyp kilde hvor vannet er under trykk og flyter naturlig til overflaten – Red.*) Og jo mer som veller fram, jo kaldere og friskere blir det. Amen. Å, Han er vidunderlig! Er Han ikke? [Forsamlingen sier, »Amen.» Red.] Jeg elsker Ham. Gjør ikke dere? [»Amen.»] Å, du!

¹⁸⁹ Elsker dere ikke hverandre? [Forsamlingen, »Amen.» Red.] Alle dere Metodister nå, ta Pinseveinene i hånden, og dere Baptister, bare vær virkelig vennlig. Dersom dere ikke kan gjøre det, så elsker dere ikke Ham. Det stemmer. Fordi, de elsker ham, og dere elsker Ham; Han tok (imot) deg med dine rare måter (å være på). Det gjorde Han med de andre, såla oss bare bli forlikte nå. Å, er Han ikke vidunderlig? [»Amen.»] Vi tror det av hele vårt hjerte.

¹⁹⁰ Å, la oss synge den igjen, denne vidunderlige gamle hymne til menigheten, »Jeg elsker Ham, Jeg elsker Ham.»

¹⁹¹ Jeg kan bare ikke si dette for mye, fordi Han først elsket meg. Han elsket meg, en ussel, bevisst forblindet, synd elskende, ynkelig, drankers sønn, (som var) i rennesteinen, og Han senket Seg ned i nåde. Jeg hadde ingen ting å gjøre med det. Han valgte meg. Ja. Hvordan kan det være? Hvordan kan en klinte bli forvandlet til en hvete? Det må Guds kraft til. Amen. Jeg elsker Ham. Å, jeg føler meg selv på en måte religiøs rett nå. Jeg—jeg føler det godt.

¹⁹² Jeg vet at Han er her. Det er Ham. Han lovet det. Han, Han er her i vår midte. Hvor jeg elsker Ham! Han er vidunderlig. Det får deg til å føle godt når vi vet at vi ikke trenger å gjetten om det. Her er Han, (og) identifiserer Seg Selv rett i Ordet, som Han alltid har, det gjør det til Ham; ikke noen trosbekjennelse, ikke noe mystisk noe; men den levende Gud Selv. Hvordan gjorde Han Seg Selv kjent? Ikke nede i Sodoma, men til Abraham; og nå til Abrahams Ætt, etter ham, og viser at vi er Abrahams Ætt. Amen. Å, du! Jeg føler det virkelig godt rett nå.

Jeg elsker Ham, (Å, hvilken dusj av velsignelse!)

¹⁸³ Å, elsker dere Ham ikke? [Forsamlingen sier, »Amen.» Red.] Håndhils på noen ved å si, »Priset være Herren!» Elsk hverandre, elsk Ham. Bare snu dere rundt og ta noen i hånden, og si, »Priset være Herren! Priset være Herren! Vi er glade for å være her, broder, glade for at vi er i Herren Jesu Nærvær.» Amen. Amen. Vidunderlig! Åh!

¹⁸⁴ Paulus sa, »Hvis jeg synger, så synger jeg i Ånden.» La oss tilbe i Ånden, igjen. La oss synge i Ånden.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
(halleluja) fordi Han først elsket meg
Og kjøpte min frelse
På Golgatas tre.

¹⁸⁵ Å, elsker dere Ham ikke? Er ikke Han vidunderlig? Syng!

Underfull, underfull, Jesus er for meg,
Rådgiver, Fredsfyrste, Mektig Gud Han er;
Frelste meg, bevarer meg fra all synd og skam,
Underfull er min Gjenløser, pris Hans Navn!
Underfull, underfull, Jesus er for meg,
Rådgiver, Fredsfyrste, Mektig Gud Han er;
Frelste meg, bevarer meg fra all synd og skam,
Underfull er min Gjenløser, pris Hans Navn!

¹⁸⁶ Hva kan ikke skje rett nå i Guds Nærvær, slik som dette?

Jeg var fortapt, men er funnet, fri fra
fordømmelse, Jesus gir frihet
og en fullstendig frelse; Han
frelste meg, bevarer meg, fra all synd
og skam, underfull er min Gjenløser,
pris Hans Navn!
Å, la oss synge det som vi mener det!
Underfull, underfull, Jesus er for meg,
Rådgiver, Fredsfyrste, Mektig Gud Han er;
Frelste meg, bevarer meg fra all synd og skam,
Underfull er min Gjenløser, pris Hans Navn!

Jødiske mor rope på ham, »Bartimeus.» Han kunne nesten høre stemmen hennes igjen, som den ga ekko rundt høydedraget, og han ville komme løpende opp. Og hun ville komme ut på frontverandaen og ta tak i den gamle gyngestolen, og få ham opp i sine armer. Og han husket hvordan han kunne se på hennes pene øyne, og for en nydelig mor som han hadde.

Og hvordan hun brukte å gyngende ham i søvn, når han tok sin aftenhvile. Og hvordan hun fortalte ham fortellinger, for-tellinger om deres folk, og om de store og mektige Guds profeter som hadde vært iblant dem. Og hvordan han elsket dette, han elsket å høre det.

²³ Det er alt for ille at mødrene setter ungene sine ned til et skandaløst Hollywood program; i stedet for å gjøre den samme tingen, og (heller) fortelle dem Bibel fortellinger.

²⁴ Men hun var en ekte Hebreer mor, og hun ville fortelle den lille fyren fortellinger. Hun ville si, fortelle ham om Gud som sendte den store mektige Moses, og at de var slaver nede i Egypt. God hadde lovet Fader Abraham at han (Moses) skulle utfri dem. Og Han kom til syne for en—en—en stor profet som Gud reiste opp iblant dem, kalt for Moses. Og Han kom i form av en Ildstøtte, og sendte Moses ned til Egypt, og med store mektige tegn og undre Han hadde brakt dem ut. Og hvordan (det var) i ødemarken, uten noe brød eller noe å spise, likevel så vandret de på lydighetens vei, og Gud lot det regne brød ned fra himmelen.

²⁵ Og jeg kan høre lille Bartimeus si, »Mor, et øyeblikk bare. Gud må ha hatt alle Sine Engler i arbeide der oppe, og Han fikk tak i store, digre ovner helt opp gjennom skyene, og Englene måtte arbeide overtid for å få alt brødet ferdig, og så skyve det ut på...»

²⁶ »Nei, kjære, du er alt for ung til å forstå. Du ser at, Jehova behøver ikke å gjøre det. Jehova behøver ikke å ha ovner. Han er en Skaper. Han bare taler det, og det er så.»

²⁷ Hva skal vi da si om Jesus, når vi ser Ham tar den samme ting? Der må være noe gudfryktig om Ham. Han må ha noe med Jehova å gjøre. Noen i dag prøvde å gjøre Ham til bare en profet, eller en vanlig mann, eller en filosof, en god lærer. Han var ikke noe annet enn Gud manifestert i kjød.

²⁸ Og som hun snakket til ham og fortalte ham om da de kom over ødemarken, (Israel), som bare var på den andre siden av Jordan, og hvordan på våren, i April måned, når snøen smeltet, oppe i Judea, og alt fjellvannet kom ned, og hele Jordan var fylt med vann, med de store bakevjene på elvebunnen. Det så ut som Jehova var en dårlig leder, i å bringe Sitt folk opp på denne tiden når elvene flommet over på sitt verste. Hvordan kunne de noen gang bygge en

bru over den? Og lille Josva, eller lille...ikke Josva, men lille Bartimeus kan kanskje ha sagt, »Mamma, hvordan gjorde Han det?»

²⁹ Hun sa, »Kjære, husk, Jehova er fortsatt Skaperen. Han bare talte, og...»

³⁰ Gud liker å få tingene i en...når det er i en røre, og vise Seg selv som Gud. Rett på våren! Når det var sommer så kunne man antagelig krysse Jordan ganske lett der, der er et vadested fra byen. Vi vet det, ved at speiderne gikk over og kom til dette. Men Gud lot hele dalen bli fylt opp med vann, så kom Han og trakk Sin store kraft ned fra Himmelen og lagde en tørr vei over den. Der sto steinene rett under, hvor Josva hadde fått dem stablet opp, som et minne for Jehova, hvordan deres folk var tatt hånd om. Og han...

³¹ En annen som han...han likte virkelig godt, var om den—den sjunamittiske kvinnen. Han husket det. Hans mor brukte å fortelle ham om sjunamitten, og om den store profeten Elias, (Elisa?) på hans dag, og hvordan denne kvinnen var vennlig i mot denne profeten. Dog var hun ikke eksakt en Israelitt. Hun var en sjunamitt.

³² Hun trodde at Elisa var en profet, en stor Herrens profet. Så da...En dag sa hun til sin mann, »La oss lage til et lite rom for ham på siden av vårt hus, og vise ham vennlighet, for han er en—han er en stor mann.

³³ Og hvordan en dag da Elisa og Gehasi, hans tjener kom opp og denne omtanken, så sa han til Gehasi, »Gå inn og—og spør, 'Hva kan vi gjøre? Kan vi tale til kongen eller øverstkommanderende for hæren?' »

³⁴ Hun sa, »Nei, jeg vil bare dvele iblant mitt folk. Det er all right.»

³⁵ Men Gehasi sa, »Hun er ufruktbar. Hun er gammel, hennes mann er gammel, og de har ingen barn.» Og sa...

³⁶ Og Elisa må ha sett et syn. Han sa, »Gå og si til henne, SÅ SIER HERREN, hun kommer til å få en liten gutt.» Og i løp av ni måneder så kom den lille gutten.

³⁷ [Blankt område på lydbåndet – Red.] ...gammel, han var sammen med sin far ute på marken, i innhøstingen, og han må ha fått et solstikk. Han fortsatte med å rope, »Hodet mitt! hodet mitt!» Og faren sendte ham inn i huset. Moren holdt ham på fanget sitt, og gynget ham, og kanskje ga hun ham alle slags hjelpemidler som hun kunne gi ham. Og den lille gutten ble verre, inntil han døde ved middagstid.

³⁸ Denne lille moren ville ikke lide noe nederlag! Da faren kom inn, og alle naboene kom inn, og de jamret og skrek, den lille gutten var død, men hun hadde fremdeles tro på denne profeten, en Hebreer profet; og hun, en

Gå meg ei forbi.

Du er min gledes Kilde,

Mer enn liv for meg,

Alt hva jord og Himmel eier;

Intet er mot Deg.

¹⁷⁷ Hva skjedde? Deres tro, akkurat som den blinde tiggeren som kalte Ham på scenen. Amen. Tror dere det? [Forsamlingen sier, »Amen.» Red.] Å, der er intet behov for en bønnelinje. Hvor mange tror at dere er helbredet? Løft deres hender og pris Ham! Amen. Dere er helbredet.

¹⁷⁸ Jesus Kristus er i vår midte, den samme Ene som vandret gjennom Jeriko, som kjente Sakkeus ved navn, som kjente Bartimeus. Den samme Herre Jesus, i form av den Hellige Ånd, er her i kveld, og gjør de samme ting Han gjorde, og ufeilbarlig beviser at Han er den samme i går, i dag, ja til evig tid. La ikke trosbekjennelser, og teologier, og kulde kvele dere. Dere er i Jesu Kristi Nærvær, Som er manifestert iblant dere. Amen. Jeg tror det av hele mitt hjerte. Amen.

¹⁷⁹ Aksepter deres helbredelse, si, »Priset være Herren! Jeg aksepterer det.»

¹⁸⁰ La oss da synge til Hans pris. »Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham.» Elsker dere Ham? [Forsamlingen sier, »Amen.» Red.] »Fordi Han først elsket meg.» Elsker dere Ham?

Jeg elsker Ham,

¹⁸¹ Tilbe Ham nå i Hans Nærvær. Dere vet at Han er nødt til å være her.

...elsker Ham

Fordi Han først elsket meg

Og kjøpte min frelse

¹⁸² Det er for helbredelse også. Det er en del av din frelse. Hvor gjorde Han det? På Golgata, Golgatas tre. Av hele hjertet nå!

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham,

Akte det virkelig. Tilbe Ham.

Fordi Han først elsket meg

Og kjøpte min frelse

På Golgatas tre.

glipp av det. Fru Council, tror du av hele ditt hjerte? Tror du at Gud vil gjøre...Du er helbredet. Jesus Kristus gjør deg frisk.

¹⁶⁸ Jeg har aldri sett kvinnen eller hørt om henne i hele mitt liv. Jehovah vet at det er sant. Amen.

¹⁶⁹ Her er en liten farget dame som sitter her. Hun lider av komplikasjoner, mange ting. En ting, du har trøbbel med dine øyne. Ikke fordi du går med briller; men dine øyne er likevel dårlige. Du har leddbetennelse. Hvis det er riktig, så vink med din hånd. Du har smerter i ditt bryst. Stemmer det? Vink med din hånd. Du har magetrøbbel. Hvis det er rett så vink med hånden din. Tror du at Han vil gjøre deg frisk? Tror du Gud kan fortelle deg hvem du er? Edna Gerald. Dersom du tror av hele ditt hjerte, tro det, og du kan ha din helbredelse. Amen.

¹⁷⁰ Tror dere at Han er den samme i går, i dag, og til evig tid? [Forsamlingen sier, »Amen.» Red.]

¹⁷¹ Hva med denne kvinnen som sitter her på enden, den andre benkeraden her, som ser rett på meg? Hun har vanskeligheter med sine føtter. Tror du at Gud vil helbrede dine føtter? Hvis du gjør, så løft din hånd. Jeg kjenner henne ikke, har aldri sett henne.

¹⁷² Hva med damen som sitter ved siden av henne? Gjør du...Se denne vei, søster: Tror du av hele ditt hjerte at jeg er Guds tjener? Du er plaget med neuritt. Dersom det er riktig så vink med din hånd. Du kan nå bli helbredet.

¹⁷³ Damen som sitter ved siden av henne, tror du det av hele ditt hjerte? Du lider også. Tror du at Gud kan fortelle meg hva som er dine vanskeligheter? (Du har) nyretrøbbel. Hvis det er rett så vink med din hånd.

¹⁷⁴ Damen som sitter ved siden av henne, tror du? Du lider av nervøse vanskeligheter, og med dine øyne. Hvis det er riktig så vink med din hånd.

¹⁷⁵ Damen som sitter ved siden av henne, tror du, søster? Du er skygget. Du har magetrøbbel. Det er kreft i magen. Tror du at Gud helbredet deg? Amen.

¹⁷⁶ Tror dere? Kan deres øyne bli åpne og tro at Han er Guds Sønn? Dersom dere gjør, stå opp på deres føtter og aksepter Ham, og tro det av hele hjertet at han er den samme i går, i dag, ja til evig tid. »Å Jesus, Du Davids Sønn, ha nåde med meg!»

Gå meg ei forbi, Å edle Frelser

Hør min bønn til Deg;

Mens de andre Du vil kalle,

Hedning. Hun sa, »Sal opp et muldyr (eselhopp) for meg, og—og ikke—ikke—ikke stopp, men la meg dra til den hulen hvor denne profeten bor, oppe på Karmelfjellet.»

³⁹ Og hennes mann sa, »Det er verken nymåne eller sabbat, og han vil ikke være der.»

Hun sa, »Alt vil være vel.»

(Han) sa, »Reis.»

⁴⁰ Og da Elisa så henne komme, gikk han og Gehasi ut av hulen, og kikket, stående der ute. Og her kom hun. Han sa, »Her kommer Sjunamitt kvinnen, og hun er engstelig, men Gud har holdt det hemmelig for mitt hjerte.»

⁴¹ Dere vet, Gud forteller ikke Sine profeter alle ting, (men) bare hva Han ønsker at de skal vite.

⁴² Så han—han tittet, og han sa, »Hun er...» (Han) sa, »Gå og møt henne, og si, 'Er alt vel med deg? Er alt vel med din mann? Er alt vel med barnet?' »

Og dette er delen jeg liker også.

⁴³ Da Gehasi møtte henne, så sa han, »Er alt vel med deg? Er alt vel med din mann? Er alt vel med barnet?»

⁴⁴ Hun sa, »Alt er vel.» Et barn lå dødt, en ektemann skrek, tårer faller ned i hennes hjerte, men, »Alt er vel.» Hun hadde kommet frem for mannen som kunne fortelle henne og velsigne henne, og, hun hadde barnet, Gud ville sannelig åpenbare hvorfor Han tok ham, (gutten.) »Herren gav, og Herren tok, velsignet være Herrens Navn!» Hun ønsket å vite hvorfor.

⁴⁵ Og så hvordan hun kom opp og falt ned ved Elisa's føtter, og Gehasi puffet henne opp; (for) dette var ikke passende rundt hans herre. Og hun røpte hva som var galt. Og Elias dro ned og reiste opp den lille gutten, ved å legge sin kropp på den lille karen.

⁴⁶ Og jeg vil at dere skal legge merke til morens tro også. Hun la barnet på sengen som Elias hadde ligget på. Jeg vil at dere skal...

⁴⁷ Jeg vil klarere Paulus' ide her, slik jeg tenker. Dere vet, Paulus la lommetørklær på de syke og plagede, og håndduker. Jeg tror ikke at Paulus var ubibelsk. Jeg tror at det var her han fikk det. Husker dere hva den første ting var som Elisa sa til Gehasi? »Ta min stav, gå og legg den på barnet.» Han visste at alt som han berørte var velsignet. Og så, dere husker, Paulus ba ikke over lommetørklærne. De bare tok dem fra hans legeme. Dette var folkets tro.

⁴⁸ Så, dere ser, han sa, »Ta min stav og (hvis noen hilser på deg, så ikke hils tilbake) legg den på barnet.»

⁴⁹ Men kvinnes tro var ikke på staven, hennes tro var på profeten. Og hun sa, »Jeg vil ikke gå fra deg før...Så sant din sjel lever, så vil jeg—jeg vil ikke gå fra deg.»

⁵⁰ Så Elias, (Elisa?) for å bli kvitt henne, så måtte han gå med henne. Så han gikk inn og la sin kropp oppå det lille døde barnet, og det nøs syv ganger og kom til liv.

⁵¹ Du verden, hvilken—hvilken stor fortelling dette var for denne lille Barti... Bartimeus, da han var en—en—en liten gutt. Hvordan han likte denne lille fortellingen, fordi det var oppstandelsen til en liten gutt. Det var en av hans favorittfortellinger.

⁵² »Men det var i fordums tid,» forteller presten ham nå. »Akk, det var dager da Israel hadde store, mektige menn; store mektige profeter som dro over landet.» Men disse prestene sa, »Du vet, Jehova trenger ikke profeter lenger.» Og det var ikke bare prestene som sa det. Men—men de gjorde den gang, »Jehova trenger ikke profeter lenger. Han ga oss loven, og vi bygget en kirke, et tempel, og det er alt vi trenger.» Og det er omtrent på samme måten de tror det i dag, men Jehova er fortsatt Jehova og Han kan ikke forandre Sin vei; Han er Gud, og forandres ikke. De trodde at det—det var alt som de—de trengte.

⁵³ Og så mens han satt der i denne dagdrømmen, som det var, tenkte på det, og hans blinde øyne vendte seg mot den varme solen; plutselig så hører han klapping av et lite muldyrs føtter som kommer nedover den—den steinete veien, det kommer ned fra Jerusalem, (med) brostein. Som, og han lytter nøye, så var der noen med sandal føtter som løp foran det lille muldyret. Og han visste at det måtte være en rik mann, fordi hans reise var ved muldyr, og han hadde også en tjener med til å lede muldyret.

⁵⁴ Så han reiser seg, vel vitende at han måtte få noen penger og—og leve av. Så han står opp og legger kappen rundt seg, en liten fillete kappe, og løper ut mot gaten, og han sier, »Jeg ville like å få en almisje. Jeg var sent ute denne morgen. Ville du være så snill å gi meg en almisje? Jeg er blind.»

⁵⁵ Og vi hører en virkelig grov røst, »Ut av veien, tigger! Jeg er Jehovas tjener. Jeg er en prest. Jeg kommer ned fra Jerusalem, sendt av foreningen for å stoppe dette her helbredelsesmøtet, som skal være her denne morgen i—i Jeriko. Jeg er nødt for å møte brødrene her nede og se til at den tingen ikke får tak i folket. Det er en falsk profet i landet, ser du. Vi...vi hører Han er i Jeriko

Han hørte ikke det. Det var troen som stanset Ham. »Din tro har frelst deg.» Ser dere? »Din tro har frelst deg.» All right. Velsignet være Herren.

¹⁶⁰ Jeg undres på om den forkynneren som sitter der, den eldre broderen som har forkynt i 65 år, om han ville gjøre meg en tjeneste? Vil du gjøre det, sir? Legg din hånd på den kvinnen ved siden av deg, og hjerteproblemet vil forlate henne. Ja vel, slik skal det være. Tror du det søster? Ja vel, det er det hele.

¹⁶¹ Hva var det hun rørte? Jeg har aldri sett henne, men det skjedde. »Om dere bare kan tro!» Tror dere nå? [Forsaml. Sier»Amen.» Red.]

¹⁶² Identifiserer det Ham? Er deres øyne åpnet? Se da på Ham, Han er vidunderlig, den mektige Seiersherre! Der er intet, ingen trosbekjennelse, ingen denominasjon, ingen vitenskapsmann, eller noen ting som kan stoppe Ham. Han er Gud. Jeg utfordrer en hvilken som helst person her inne til å tro det, at Han er nærværende nå.

¹⁶³ Hvor mange er det som har sett bildet av Herrens Engel i avisen, som de har i Washington? Han står rett her på denne plattformen nå. Det stemmer! Jeg vet at Det er her. Jeg vet det. Jeg er ikke en fanatiker. Jeg er langt fra det. Jeg forteller dere den Bibelske Sannhet. Tro det og se hva som skjer.

¹⁶⁴ Her, her er Det igjen. Denne lille fargede damen som sitter der ute på enden, og ser seg omkring. Hun ønsker virkelig en tjeneste fra Gud. Hun er en forkynner, og hun ber om at Gud vil hjelpe henne i hennes tjeneste. Stemmer ikke det, dame? Løft opp din hånd dersom det stemmer. Jeg har aldri sett henne. Hun er likeså fremmed for meg som den lille fargede kvinnen nede i Tennessee den gangen.

¹⁶⁵ Der er en mann, (en) farget mann som sitter der og ser på deg, han er på en måte overlykkelig ved det. Tror du at jeg er Guds tjener, sir? Du gjør? Denne kvinnen berørte deg akkurat slik som de gjorde, (og) sa, »Vær ved godt mot.» (Det) er ikke meg som kaller deg, men Han som kaller deg. Dersom du tror det av hele ditt hjerte så vil den sukkersyken forlate deg. Tror du det? Amen. Ja vel, da kan du ha det. Amen. Priset være Herren! Slik er det. Hva var det han rørte? Han rørte aldri ved meg. Han rørte ved Ham.

¹⁶⁶ Her, her sitter en ung hvit gutt og ser på meg. (Han har et) dypt begjær i sitt hjerte: Jeg har aldri kjent deg, men du søker dåpen i den Hellige Ånd. Stemmer. Tror du det? Tro, og du skal motta Det. Tror du det, unge mann? Ja vel, du kan motta Det dersom du vil tro det.

¹⁶⁷ Her er en liten kvinne tilbake her. Hun lider. Det er hennes venstre arm. Hun har fått brukket den. Den har en knute på seg, den venstre armen. I hennes høyre arm har hun fått neuritt og reumatisme. Hun kommer til å gå

blodsottene og hva enn det var, og (den) Simon Peter, og de forskjellige som er her inne, som er trengende, Sakkeusene i treet. Manifester Deg Selv, Herre, gjennom menneskelig kjøtt. La Ditt Ord bli levende iblant oss i kveld, at vi vil kjenne og se at Du er Gud. Og må et hvert blindt øye bli åpnet til forståelsen, Herre, at når dette store helbredelsesmøtet skal begynne, må enhver av dem bli helbredet. (Og) alle disse små barna, og—og folket med krykker, og hva enn som er galt med dem, alle dem med hvite spaserstokker, må de være i stand til å gå ut herfra slik som blinde Bartimeus gjorde. Han fikk sitt syn igjen. Gi det Far. Vi spør om det i Jesu Kristi Navn. Amen.

¹⁵³ Vi har bedt nå, vær høytidelig (og) stille nå, og tro. Hva jeg...Dette lille drama, hva det er, er enten sannheten eller ikke sannheten. Og Kristus er den samme i går, i dag, og for evig tid. Hvordan ville dere vite at det er Ham?

¹⁵⁴ Hva om en mann kom ut her nå med en kappe på seg, og med skjegg og hår slik kunstneren maler Ham, med naglemerker i Hans hånd, og blod som renner ned fra Hans ansikt? Det ville ikke være Jesus. Nei. Han sitter rett ved Majestetens høyre hånd; når Han kommer så vil et hvert kne bøye seg, og hver tunge skal bekjenne. Men—men hvordan ville dere kjenne Ham? Enhver hykler kan male seg selv og oppføre seg som det. Så sikkert.

¹⁵⁵ Men hvordan vil dere vite at det er Ham? Han er (kjent) når du ser Hans natur, (når) Hans Ord blir manifestert og gjør nøyaktig hva Det alltid har gjort. Da vet dere at det er Ham. Stemmer det? »De gjerninger Jeg gjør.»

¹⁵⁶ Dere ser, du må bare la deg selv tro Ham nå. Kom. Ikke la dine tanker slumre, som folk sier. Ikke gjør det. Ikke kom til Gud på slump. Du kommer til ham forstandig, med Hans Ord. Du bringer Ordet fremfor deg, og sier, »Herre, Du ga løftet, jeg spør Deg om å åpne mine øyne. La min tro stanse Herren Jesus i kveld. Må Han snu Seg rundt til meg, og fortelle meg slik som Han...som (denne) kvinnen gjorde for mange år siden.» Tro Ham av hele ditt hjerte.

¹⁵⁷ Nå, så langt som jeg kan se, i forsamlingen så kan jeg ikke se en person som jeg kjenner. Dere er alle fremmede.

¹⁵⁸ Og noen ganger så kan dere tenke at det er bare disse menneskene her oppe i fronten som får det. Nei, nei. Langt...jeg bryr meg ikke om hvor du er, tro du bare. Jeg bryr meg ikke, hvor som helst (det er) i bygningen. Han vet hvem du er og hvor du er.

¹⁵⁹ Se om Han ikke er den samme i går, i dag og til evig tid, om din tro kan stanse Ham, slik Bartimeus gjorde. Du trenger ikke å være en tigger. Du trenger ikke å rope ut slik han gjorde. Det var ikke ropet som stanset Ham.

denne morgen, og jeg er på vei. Ut av min vei.» Prest. »Og, all right tjener, dra videre.» Og det lille muldyret travet videre av sted igjen.

⁵⁶ Så følger tiggeren sin vei tilbake til han finner steinen, og setter seg ned. Han fortsetter sin drøm, og når han begynner å tenke, »Der ute ved den lille veien som jeg sto; for ikke alt for lenge siden, så kom denne store mektige profeten Elias, og Elisa arm i arm, gående nedover denne samme veien, arm i arm, på vei ned til Jordan. Og Jordan skulle åpnes igjen. Og på den andre siden, for den trette gamle profeten Elias, så var der en Ildvogn og hester av Ild spent fast til en grein over der, for å ta ham hjem. Og unge Elisa skulle få se dette. Elisa skulle se tilbake og se tjenesten fremfor seg, hva som var satt fremfor ham. Han måtte holde sine øyne på denne profeten.

⁵⁷ Og jeg kan forestille meg at Bartimeus sa, »Om jeg bare kunne ha levd på den dagen, og sittet her, så ville jeg ha løpt ut til disse profeter, falt på mitt ansikt, og sagt, »Å, Guds profet! Be for meg, og så vil Jehova gi meg mitt syn tilbake.' Men presten sa, 'Der er ikke noen slik ting lenger. Vi har ikke det. Jehova helbreder ikke lenger ved Sin kraft. Vi har doktorer og ting som gjør det. Vi trenger det ikke lenger, så Jehova helbreder ikke. Det var før i tiden. Vi bare holder loven, og vi blir syke og dør og går til Himmelen, det er det hele. Det er alt vi trenger.' »

⁵⁸ Som han begynte å tenke, så husket han. Ikke fem hundre meter fra hvor han satt; etter at Israel hadde krysset over (Jordan) og slått leir, og satte alt i orden, alle teltene på plass, og ventet på ordre til å marsjere opp til Jeriko. Og antagelig selvsamme stein som han satt på var en som Jehova hadde sprengt vekk av—av murene.

⁵⁹ Og (han) sa, »Bare tenk på det! For ikke alt for lenge siden, så var det en mektig kriger, Josva, en stor mektig Guds tjener, som krysset over elven, på våren, satte opp teltene, rett foran fienden. En dag, mens han studerte en strategi for angrepet på Jeriko, en kveld mens han gikk ut, eller en morgen, tok en titt på portene, og hvor stort det var. De kunne kjøre vognløp på toppen av den, med hester, ved siden av hverandre, rundt porten. Hvordan Josva så. Han så, stående over imot muren, en Mann med sitt sverd draget. Josva dro sitt sverd, og gikk for å møte Ham. Josva skrek ut og sa, »Er Du med oss eller er Du en av våre fiender?» Han sa, 'Nei, Jeg er Høvdingen over Herrens hær.' Den mektige Josva kastet sitt sverd på bakken, og tok av seg hjelmen sin og falt ved Hans føtter.»

⁶⁰ Blinde Bartimeus tenkte, »Det var ikke fem hundre meter fra hvor jeg sitter rett nå. Hvor den mektige Herrens hær, Høvdingen for Herrens hær, og Josva bøyde seg ved Hans føtter. Å, om jeg bare hadde vært der i de teltene,

(om jeg hadde vært) blind da, så ville jeg ha spurt den mektige Høvdingen over Herrens hær om Han ville gi meg mitt syn, og Han ville ha gjort det.» Lite visste han at den samme Høvding var mindre enn tre hundre meter fra ham.

⁶¹ Der er hvor vi gjør våre tabber, i kveld. Vi prøver å plassere all herlighet, og Kristus langt tilbake i en annen tidsalder. Bibelen sier, »Han er den samme i går, i dag, og for evig.» Han er likeså mye her i denne bygning, i kveld, som Han noen gang vandret i Galilea eller Jerusalem.

⁶² Denne store Høvdingen kom fra Sakkeus' hjem, og folket sto utenfor og ventet på Ham.

⁶³ I løp av noen få minutter, så hører han en larm, og larmer har en blandet røst.

⁶⁴ En sier, »Hosianna til Profeten som kommer i Herrens Navn! Velsignet er Profeten fra Galilea, Jehovas Tjener!«

⁶⁵ Andre sa, »Bort med en slik Person! Vi vil ikke ha noe av Dette i denne byen her.» Og som de kom frem, og noen av dem kastet overmoden frukt etter ham, som han dro gjennom porten.

⁶⁶ Og han—han hadde aldri hørt noe som dette, så han sa, »Hva er det som foregår? Hva er alt dette bråket for? Hva er det som skjer her?« Og folket presset på.

⁶⁷ Etter en stund så hørte han røsten til den samme presten som dro ned for å få sammenslutningen til ikke å holde møtet. Han hørte ham si, »De forteller meg at Du reiser opp døde. Nå har vi en hel kirkegård full av dem her oppe på åsen, la oss se Deg komme opp og vekke opp noen fremfor oss.

⁶⁸ Men, dere vet, Han var på vei til Jerusalem, dro opp for å bli korsfestet. Hele verdens synder var på Ham, og Han skulle til Jerusalem for å bli ofret som et offer. Og de spottet og gjorde narr av ham; og noen av den velsignet Ham, og noen av den forbannet Ham. Akkurat som det er i praktisk talt hvert møte hvor Han er; noen er for Ham, og noen er imot Ham. Men han så ikke ut til å plage Ham. Han hadde satt Sitt åsyn mot avslutningen av Sitt løp. Og videre drar Han, stødig, som Han dro videre, og så mot Jerusalem. Og tolv små menn hadde omringet Ham der, som prøvde å holde folkemassen tilbake. Noen prøvde å berøre Ham, og noen skrek og gjorde narr av Ham, og—og så videre.

⁶⁹ Og folkemassen trampet nesten ned den gamle blinde mannen, som vi har som vår type i kveld, og de hadde skjovet ham ned. Og la oss tenke at der var en hyggelig ung dame som kom forbi, kanskje kan hun ha vært en søster til

¹⁴⁵ Disse få kveldene som jeg har prøvd av hele mitt hjerte, i å få dere til å se noe, at Han gir Sitt siste tegn til menigheten, før Han vender Seg til Jødene. Hedningbruden skal kalles.

¹⁴⁶ [Noen taler i andre tunger, og det gies en tydning. Red.] Amen. Hvis jeg nå forstår det rett, mens dere ba, så talte den Hellige Ånd og ga tydningen. Gud gir dere en invitasjon.

¹⁴⁷ Hvor mange her inne ville like å få Guds Lam til å åpne deres øyne, slik at dere kan se Ham nå, nærværende? Vil dere løfte hånden og si, »Gud, åpne mine blinde øyne. La meg få tatt bort sløret fra mitt hjerte, Herre, slik at jeg kan forstå.»

¹⁴⁸ Og hvordan vil Han bli kjent? Hvordan vil vi kjenne Ham? Ved Hans natur, (ved) hva Han gjør, (ved) Hans gjerninger. Han sa, »Jeg er Vintreet, dere er greinene.» Greinene bærer frukten, ikke vintreet. Vintreet forsyner greinene med energi. Og hvis greinene noen gang bringer fram, eller at vintreet bringer fram en grein, så har den druer på seg; det neste vintre som kommer ut, eller grein som kommer ut av det vintreet, vil ha druer på seg. Hvis den første Menighet som kom fra dette Vintre, var en Pinsemenighet, med alle gavene, (og) dersom dette treet virkelig setter fram en ny grein, så vil de skrive en ny bok med Apostlenes Gjerninger bak den. Og det er hva de hadde i apostlenes dager, og den apostoliske tidsalder opphørte aldri.

¹⁴⁹ Peter sa på Pinsefestens Dag, »Omvend dere, og enhver av dere må bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og dere skal få den Hellige Ånds gave. For løftet tilhører dere og deres barn og alle dem som er langt borte, endog så mange som Herren vår Gud vil kalle.» Og så lenge som Gud fremdeles kaller, så fortsetter den apostoliske tidsalder. »For løftet,» løftet, slik som det var da, »er til dere, og til deres barn, til alle dem som er langt borte, endog så mange som Herren vår Gud vil kalle.»

¹⁵⁰ Herre, åpne våre øyne, og la oss få se dette tilveiebrakte Lam. Du lovet at...at Du ville åpenbare Deg Selv i de siste dager, slik som Du gjorde ved Sodoma, da Menneskesønnen ble åpenbart. Vi ber, Gud, at Du vil gi det nå. Vi er Dine undersåtter, Herre. Vi er Dine vintrær.

¹⁵¹ Vi er ikke verdige, vi er ikke verdige til å spørre om noen ting; men om vi ville tenke på det, da ville vi bli så små, vi ville ikke være noe gode. Men, Herre, når jeg ser opp der, og ser at det er et Lam tilveiebrakt for meg, at et Lam er tilveiebrakt, så er det ikke meg Gud ser, Han ser mitt Lam. Og jeg vet at det ikke er noe galt med dette Lammet. Det er allerede mottatt.

¹⁵² Herre, la Guds Ord manifestere Seg Selv i vår midte, i kveld, slik at troen til den Bartimeus som er her inne, (og) enhver av dem, og kvinnen med

¹³⁶ Denne kalde Oktober morgen hadde han et Lam som var tilveiebrakt for blinde Bartimeus' øyne. Han (Jesus) sa, »Bring ham hit.» Han la Sine hender på ham, og det tilveiebrakte Guds Lam åpnet hans øyne.

¹³⁷ Venner, som dere vet, så kunne det sies mye mer om denne fortellingen, om da Han gikk til korsfestelsen, men vi skal ta det opp igjen en gang senere. Visste dere, at dette samme Lam er tilveiebrakt for deres øyne også? Dette samme Lam er her i kveld. Gud har tilveiebrakt. Han har ingen andre, og vil aldri ha noen andre. Det er Guds tilveiebrakte Lam. Tror dere det? [Forsamlingen sier, »Amen.» Red.]

¹³⁸ Jeg ser på min klokke, jeg er allerede omtrent tyve minutter på ti, og jeg ville prøve å stoppe klokken ni, og komme ut halv ti, til vanlig tid.

¹³⁹ Men la oss bøye våre hoder for bare et øyeblikk. Jeg vil at hvert øye lukkes nå, og deres hoder bøyet. Vær virkelig ærbødig for en stund.

¹⁴⁰ »Å, Jesus, Du Davids Sønn,» ropte tiggeren, »ha nåde med meg.» Og han ville ikke være stille. Han måtte... han—han måtte tiltrekke seg Hans oppmerksomhet. Og tror dere ikke i kveld, at våre rop vil bringe Ham på scenen igjen? Det gjorde den gang. Hvorfor skulle det ikke kunne gjøres igjen?

¹⁴¹ Som dere nå bøyer deres hoder og deres hjerter, så vil jeg at dere roper ut til Ham, »Jesus!» Ikke kall Ham for Davids Sønn, fordi Han er ikke Davids Sønn til dere. Han er Herre. »Jesus, Herre, ha nåde med meg. Åpne mine blinde øyne. Jeg har hørt denne forkynneren si, som var med oss i kveld, at Du lovet å manifestere Deg Selv til Abrahams Sæd i de siste dager, slik som Du gjorde til Abraham og hans sæd i de dager. Du lovet det, at Du er Ordet.

¹⁴² »I de siste kvelder, så har jeg merket underlige ting. Han sa i Johannes Evangelium, 14:12, 'Den som tror på Meg, de gjerninger som Jeg gjør skal også han gjøre.' Og kvinnen berørte Hans kledning, og Han visste hva hennes vanskelig- heter var, fordi hun utøvet stor tro. Å tro at Han var, Hans tro i hva hun hadde gjort. Han erklærte henne frisk, og sa, »Din tro har frelst deg.' Og en blind mann ved porten til Jeriko (fikk) samme ting. En mann (Sakkeus) i et tre, (som jeg talte om) denne morgen, ble tilgitt for sine synder.

¹⁴³ »Åpne mine blinde øyne, Lam, slik at jeg kan gjen- kjenne at jeg er i Hans Nærvær, at Han er her. Du sa, »Hvor enn to og tre er samlet i Mitt Navn, der vil Jeg være i deres midte. Åpne mine blinde øyne, og vær nådig mot meg, Du Guds Lam.»

¹⁴⁴ Om mens dere ber om det, om der er noen tvil i dine tanker. Om der har vært tvil noe sted...Vi er akkurat nå på kvelden av et stort helbredelsesmøte. Hvis der har vært noen tvil om det, vil du ikke spørre Ham om å rulle bort alle skjell fra dine øyne, slik at du kan forstå helt klart?

Rebekka i vår fortelling denne morgen, eller at det var en—en troende i Kristus. Og hun så at de skjøv den gamle mannen av sted, og (hun) så at han var...de var uvennlige med ham. Men idet hun var en troende på Jesus, så gjorde det henne vennlig. Det gjør det alltid. Det gjør at man betrakter de gamle og de som er trengende. Og den gamle karen hadde blitt skjøvet ned, og hun stanset for å ta ham opp. Hun...

⁷⁰ Han kan ha sagt til henne noe slikt som dette, »Unge dame, jeg kan si, ved din røst, at du er en ung dame.»

⁷¹ »Ja, jeg er. Vil du reise deg opp, gamle mann. Jeg tror de kan ha skadet deg.»

⁷² Han sa, »Hva er alt dette—dette larmer for? Hva er all denne uro, (denne) uroen her ute for? Hva er det for noe?»

⁷³ »Vet du hva,» sa hun, »har du ikke forstått at Jesus fra Nasaret, Davids Sønn, er i byen? Det er Ham som går forbi, Profeten fra Galilea. Mener du å si at du ikke vet det?

»Nei, jeg—jeg—jeg har aldri hørt om Ham.»

⁷⁴ »Vel, la meg fortelle deg hva som skjedde denne morgen i byen. Kjenner du Sakkeus, restaurantmannen?»

»Ja.»

⁷⁵ »Han har alltid vært kritisk på en måte. Hans hustru var en troende. Og denne morgen, Sakkeus, oppe i et tre, for å se Jesus komme forbi. Og vi vet alle at Han er Profeten. Og når Han kom forbi, så stanset Han og så opp og kalte Sakkeus ved navn; hadde aldri vært i Jeriko før.»

⁷⁶ Den gamle tiggeren lyste opp. Han sa, »Da er det oppfyllelsen av Femte Mosebok 18:15, »Herren vår Gud skal oppreise en profet som Moses.' Det må være Ham. Hvis Han er, hvor er Han hen nå?»

»Han er bare hundre meter nedover veien.»

⁷⁷ Han har allerede gått forbi, tenkte han. Så han begynte å rope ut, »Jesus, Du Davids Sønn, ha nåde med meg. Ha nåde med meg, Å Davids Sønn. Mens Du går forbi, ha nåde.»

⁷⁸ Nå, fysisk sett, så kunne Han aldri ha hørt hans røst, på grunn av alt oppstyret, for noen priste Ham, og noen velsignet Ham, og noen forbannet Ham. Og i (alt dette) oppstyret så kunne Han aldri ha hørt ham.

⁷⁹ Men Han var Ordet. Og når en sjel roper ut; slik som den kvinnen med blodsott, som berørte Hans kledning. Bibelen sier, »Han sto stille.» Det stoppet Ham. Tenk på det, bare tenk på det; at ropet til den ene blinde, en ring og

ubetydelig gammel tigger, og med verdens synder og byrde på Seg, på vei til Jerusalem for å bli et syndoffer, likevel så fikk ropet til en menneskelig sjel Ham til og stanse, og stå stille.

⁸⁰ Han er den samme i går, i dag, og for evig tid. Ett rop, i kveld, vil bringe Ham på scenen, akkurat som det gjorde den gang. (Å) hvor Han forblir den samme!

⁸¹ Jeg husker en kveld, som jeg kom fra Dallas, Texas. Det er flere år siden. Jeg ble satt på bakken ved—ved Memphis. Og de plasserte meg her oppe på dette berømte hotellet, flyselskapet gjorde, Peabody Hotel. Og de fortalte meg at de ville ringe meg neste morgen, for å få tak i limousinen (personbilen) for å dra tilbake til flyet.

⁸² Og jeg hadde sovet godtom natten; sto opp den neste morgen, (jeg) hadde skrevet noen brev, og skulle gå ned til postkontoret for å poste dem. Jeg gikk ut og begynte å gå nedover gaten. Og plutselig så følte jeg at Noe sa, »Stopp, og gå tilbake.»

⁸³ Vel, dere vet hvordan folk får inntrykk. Og jeg tenkte, »Vel, det var antagelig hva det var.»

⁸⁴ Jeg gikk litt lenger, og Det fortsatte og si igjen, »Stopp, og gå tilbake.»

⁸⁵ Vel, Jeg—jeg kom meg opp i et hjørne, og det var en stor Irsk politimann der ute på hjørnet, og jeg gjorde ikke...jeg tittet på fiskesneller og ting, i et vindu. Og jeg kan kanskje ha stått litt for lenge og han kan ha blitt mistenksom på at jeg kanskje prøvde å få tak i en av disse snellene, så jeg bare snudde rundt og begynte å gå tilbake. Og som jeg gikk tilbake, fortore og fortore, så gikk jeg rett forbi hotellet, og ned mot elven, langt nede. Jeg vet ikke, jeg antar at jeg kunne finne plassen i kveld. Og jeg tenkte, Det begynner å bli sent, men Noe...»

⁸⁶ Tror dere på å bli ledet av Gud? [Forsamlingen sier, »Amen.» - Red.] Og som jeg dro videre ned langs, jeg—jeg, Det begynte å bli sent og jeg visste at jeg måtte skynde meg, men Noe bare fortsatte å si, »Gå videre, gå videre.»

⁸⁷ Og som jeg nesten ble for sen til å gå tilbake og nå flyet mitt, så tenkte jeg, »Vel, jeg—jeg må følge denne ledelse.» Og det hadde seg slik at jeg sang på denne lille sangen, jeg hadde nettopp møtt dere Pinsefolk, den går slik:

De var alle samlet på den øvre sal,

Og alle ba i Hans Navn,

Og døpt i den Hellige Ånd,

Og kraften for tjeneste kom.

¹²⁵ Og fortellingen sa at Bartimeus hadde to små turtel-duer som ville rulle over hverandre, og det underholdt folket, og turistene, og så ville de gi ham penger.

¹²⁶ Og det ble fortalt at en kveld ble hans hustru virkelig syk. Og hadde hatt doktorbesøk, og doktoren sa, »Bartimeus, der er ingenting jeg kan gjøre. Hun, jeg kan ikke bryte den feberen.»

¹²⁷ Det sies videre at han følte seg rundt muren, og kom på utsiden av huset, og sa, »Jehovah, jeg elsker Deg. Jeg tror Deg. Jeg har ingenting som jeg kan tilby Deg. Jeg har to små turtelduer her som jeg lever av. Men om Du bare vil la min kjære hustru få bli hos meg og hjelpe meg å oppdra mitt barn; og jeg er blind, jeg kan ikke se; om Du bare vil la min hustru bli frisk slik at hun kan hjelpe meg omkring, så lover jeg Deg, at i morgen vil jeg gjøre et stort offer. Jeg vil ta mine små turtelduer opp, og ofre dem for mitt offer.»

¹²⁸ Vel, de sa at hans hustru ble frisk. Han tok turtel-duene og ofret dem.

¹²⁹ En tid etter dette ble hans lille pike syk. Hun var døden nær, så han gikk ut for å be igjen. Han sa, »Jehovah, jeg har ikke noe igjen, men jeg har mitt lam.» Og i de dager så ledet et lam den blinde slik som hunder gjør i dag. De var trenet til å lede den blinde. Og han hadde et lam som ledet ham til stedet hvor han satt og tigget. Han sa, »Det eneste som jeg har igjen, Jehovah, er dette lammet.» Og han sa, »Hvis Du bare vil la min lille pike leve, jeg har aldri sett henne, men hun er slik en trøst når jeg stryker mine hender over håret hennes.» Og han sa, »Hun elsker meg, og jeg elsker henne.» Han sa, »Jehovah, hvis Du vil la henne leve, så vil jeg gi Deg mitt lam som et offer.»

¹³⁰ Og hans pike ble frisk. Her var han, idet han gikk ned til tempelet med lammet. Og presten kom ut og sto på balkongen, og sa, »Blinde Bartimeus, hvor skal du denne morgen?»

¹³¹ Han sa, »Jeg er på vei til tempelet for å ofre dette lammet som et offer.»

¹³² »Åh» han sa, »blinde Bartimeus, du kan ikke gjøre det.» Han sa, »Jeg vil gi deg noen penger, og så kan du dra til—til stallen og kjøpe et lam, og ofre det.»

¹³³ Han sa, »Jeg lovet ikke Gud et lam. Jeg lovet Ham dette lammet.»

¹³⁴ Han sa, »Men blinde Bartimeus, du kan ikke ta det lammet, for det lammet er dine øyne.»

¹³⁵ Han sa, »Hvis jeg adlyder mitt løfte til Jehovah, så vil Han tilveiebringe et lam for mine øyne.»

Jeriko's murer. Han er den samme Gud i går, i dag, og for evig. Det er troen som gjør det. Han vil ha deg til å tro det.

¹¹⁷ Forresten, omtrent to år senere reiste jeg gjennom der på et tog på vei tilbake til Phoenix. Og, dere vet, de tar så mye for disse smørbrødene, (på toget) så jeg pleier å gå av ved en stasjon for å få tak i noen hamburgere, en pose full av dem, slik at jeg har nok til jeg er framme. De tar 75 cent for et lite smørbrød som er skjært så tynt, det er bare en enkel skive. Og det...det er forferdelig. Jeg—jeg hoppet av ved Memphis. Og hvis noen av dere har vært i Memphis, så vet dere hvordan toget kommer opp på snurampen her. Jeg hoppet av og løp ned der til en hamburger kiosk. Jeg hørte noen si, »Hallo, Parson Branham!«

¹¹⁸ Jeg så meg omkring, og her står denne lille soldaten over der, med hodet opp. Jeg sa, »Hallo små'n,« og (jeg) begynte å gå tilbake. Han sa, »Du kjenner meg ikke, gjør du?« Jeg sa, »Nei, jeg tror ikke at jeg gjør det.«

¹¹⁹ Han sa, »En dag kom du til mitt hjem.« Og han sa, »Min mamma hadde stått utenfor, og du klappet henne lett på ryggen, (hun var) våt.« Jeg sa, »Er du den gutten

¹²⁰ Han sa, Ja, jeg er.« Han sa, »Ja, jeg—jeg er den gutten.« Han sa, »Ikke bare er jeg—jeg helbredet,« men han sa, »Jeg er også blitt frelst siden den gang.« Så, det var det.

¹²¹ Å, forunderlige nåde! Den samme Gud, som en blind tigger kunne stoppe, så kunne en liten ubetydelig negerkvinne sette et fly på bakken. Det var hennes bønn og tro på Gud! Hun trodde det.

¹²² Jesus sto stille. Den blinde tiggerens ansikt stoppet Ham på Hans vei. Jeg skulle like å ha noen få kvelder til å tale på dette emnet: »Og så sto Jesus stille.« Men der sto Han, og Han sa, »Bring ham hit.« Amen.

¹²³ Jeg leste en fortelling om blinde Bartimeus for en tid siden, da jeg tok Bibel historie. Det er antagelig et sagn, men den sa at han trodde alltid på helbredelse. Uansett hva prestene sa, så trodde han fortsatt på det. Det sies at han var en gift mann, hadde en hustru, og en liten pike som han aldri hadde sett. Hun var omtrent på den alderen da, omkring 16 år gammel. Han hadde aldri sett henne. Det sies hva han gjorde for en—en...

¹²⁴ Dere vet, du må ha noe forskjellig fra den andre tiggeren, når du tigger, eller når du vil tiltrekke folkets oppmerksomhet. I India, så lar de disse små mungoeene, (Indisk desmerdyr) drepe en kobra, og noe forskjellig som de kan gjøre for å tiltrekke oppmerksomheten med. Jeg har sett en apekatt ta en kjepp og bare slå ballen over gaten, eller noe, for å få oppmerksomhet, for så å gi dem penger.

⁸⁸ Har dere noen gang hørt den sangen? »Og jeg er glad for at jeg kan si jeg er en av dem.« Jeg prøvde å gjenta den og si:

Kom min broder, søk denne velsignelse

Som vil rense ditt hjerte fra synd.

⁸⁹ Og som jeg dro videre, ned langs gaten, så tittet jeg, og der var det en typisk gammel Tante Jemima som lente ut over et lite gjerde, og et lite farget hus der, en slags liten hvitkalket hytte, (hun) lente seg over gjerdet. Hun hadde en mannsskjorte bundet rundt sitt hode.

⁹⁰ Jeg bare stoppet med å synge og begynte å gå videre. Jeg visste ikke hvor jeg gikk; Han bare sa, »Fortsett, bare fortsett å gå.« Og da jeg kom ganske nær til henne, fikk jeg se at hun smilte. Og jeg så over til henne, snudde mitt hode og gikk videre.

⁹¹ Hun sa, »God morgen parson (prest).« I Sør så betyr parson en »forkynner.«

Og jeg—jeg sa, »God morgen, lille tante.«

⁹² Jeg så meg tilbake, og jeg tenkte, »Hvordan visste hun at jeg var en parson?« Jeg hadde ingen Bibel eller noen ting. Jeg snudde tilbake. Jeg sa, »Hvordan visste du at jeg var en parson?«

Hun sa, »Jeg visste at du skulle komme.«

Og jeg sa, »Det er ganske underlig for meg.«

⁹³ Og—og hun sa, »Har du noen gang lest i Bibelen om den sjunamittiske kvinnen?« Jeg sa, »Å, ja, madam.«

⁹⁴ Hun sa, »Du vet, hun kunne ikke; hun var ufruktbar, hun kunne ikke få barn.«

Jeg sa, »Ja, madam, jeg husker fortellingen.«

⁹⁵ (Hun) sa, »Og hun lovet Herren, at hun selvfølgelig skulle oppdra dette barnet til Herren.« Og (hun) sa, »Jeg var den slags kvinne.« Hun sa, »Jeg kunne ikke få barn, min mann og meg.« Og sa, »Jeg lovet Herren, at hvis Han ga meg et barn, så ville jeg oppdra det for Ham.« (Hun) sa, »Han ga meg et barn.« Og sa, »Jeg oppdro den gutten det beste jeg kunne, for å tjene Herren.« Hun sa, »Men, sa hun, »han kom i galt selskap, og han fikk en—en—en sykdom i sitt legeme.« Og sa, »Doktormannen har gitt ham alle de sprøyter som han kan gi ham. Og det har satt inn,« sa, »hans blod er fire pluss, det er kjønnssykdom,« syfilis. Og så sa (hun,) »Deler av hans blod faller tilbake gjennom hans hjerte. Hans hjerte har huller i seg.« Og sa, »Han ligger der inne,

bevisstløs.» Og sa, »En doktormann var her for to dager siden, og sa, »Han vil aldri våkne opp mer. Han er ferdig.»

⁹⁶ Og (hun) sa, »Jeg kan bare ikke klare å se min baby dø slik som det. Og sa, »Så ba jeg—jeg—jeg hele natten, 'Herre, hvis Du kommer til å ta ham...Du ga han til meg; men jeg—jeg—jeg ønsker å høre ham si at han er frelst, slik at jeg vet at jeg vil møte ham igjen.» Og (hun) sa, »Jeg—jeg ba bønner omtrent slik som denne Sjunamitt kvinnen.»

⁹⁷ Og (hun) sa, »Jeg—jeg falt i søvn, og jeg drømte en drøm.» Hun sa, »Og jeg sa til Herren, »Du ga meg barnet.' Og sa, 'jeg var som Sjunamitt kvinnen, men hvor er Din profet?' Og sa, Han sa, »Se hvem som kommer her.' Og jeg så en mann med en liten hatt på snei, og gikk med den grå dressen, komme gående nedover gaten.»

⁹⁸ Og (hun) sa, »Det var omkring klokken fire denne morgen.» Hun sa, »Jeg har stått her helt siden da.»

Han er fremdeles Gud. Han svarer i begge ender.

⁹⁹ Jeg sa, »Mitt navn er Branham. Jeg ber for syke. Har du hørt om min tjeneste?»

¹⁰⁰ Hun sa, »Nei, sir, Parson Branham, jeg har aldri hørt om deg.» Og hun sa, »Vil du ikke komme inn?»

¹⁰¹ Og da jeg gikk for og åpne porten, den hadde et lite gjerde der, og porten hadde en plogspiss hengende på seg, slik som tilbake i Arkansas. Det var bare rett over elven derfra, så dere vet hva det var. Jeg trakk porten tilbake og gikk inn.

¹⁰² Og da jeg gikk inn i det hjemmet. Jeg har vært inni konger's slott, (hos) tre til fire forskjellige konger; Kongen av England, Kong Gustav av Sverige, (og) mange steder, (jeg har) gått inn og bedt med dem. Jeg har vært i noen av de fineste hjem, antar jeg, i Hollywood. Men jeg har aldri vært mer velkommen enn jeg var i dette (hjemmet.) Bare et enkelt lite rom, to roms (hus), med et lite kjøkken på baksiden, og et lite soverom her, (med) en liten stolpeseng. Der var ingen nakenbilder på veggen, men det var et lite skilt der, som sa, »Gud velsigne vårt hjem.»

¹⁰³ Jeg tittet, (og) liggende der, lå det en stor diger negergutt, som så ut for meg å være omtrent atten år gammel, en stor, sterk og frisk utseende gutt. Han hadde ullteppet i hånden sin, og han holdt på slik: »Uh! Uh!» Og jeg sa, »Hva er det som feiler ham?»

¹⁰⁴ Hun sa, »Han—han tror at han er ute på et mørkt hav, fortapt. Og sa, hun fortsatte med å si at han er 'fortapt, ute på havet,' og at han ikke kan finne

veien. Han tror at han ror en båt.» (Hun) sa, »Han har gjort dette i to tre dager.» Og (hun) sa, »Jeg—jeg kan bare ikke la ham dø slik som dette.» Hun sa, »Vil du be for ham?» Jeg sa, »Ja, madam.»

¹⁰⁵ Jeg begynte å snakke om helbredelse, (men) hun var ikke interessert i det. Hun ønsket bare å høre han si at han var frelst. Det var alt hun var interessert i, at han var frelst. Og jeg—jeg sa at han er...

¹⁰⁶ Hun gikk over og tok ham ved hodet og dro ham bakover, kysset ham på kinnet, og hun sa, »Gud velsigne mamma's baby.»

¹⁰⁷ Jeg sto der og så på dette, og jeg tenkte, »Ja, ja, slik er det.» Uansett hvor mye unåde han har brakt til (sin) familie, (eller) hvor langt borte han er, (og) uansett hva slags vanskeligheter han er i, så er han fortsatt mamma's baby.»

¹⁰⁸ Jeg tenkte, »Bibelen sier, 'En mor kan glemme hennes diende barn, men Jeg kan ikke glemme deg. Du er...' Hvor mye kjærlighet der er! 'Ditt navn er preget inn i Min hånd.'»

¹⁰⁹ Hun kysset ham. Vi knelte ned. Jeg satt ved enden av sengen. Jeg la mine hender på føttene hans, og de var hete og klamme

¹¹⁰ Og jeg—sa, »Tante, vil du be først?» Og, mine venner, jeg visste at hun hadde snakket til Ham før. Åh, for en bønn hun ba til Gud! Så sa hun, »Vil du be?» Og jeg sa, »Ja, tante.»

¹¹¹ Jeg sa, »Himmelske Far, jeg er minst en time for sent til flyet. Du fortalte meg å komme ned hit, og jeg bare fortsatte. Og jeg visste ikke om dette var hvor Du ville ha meg eller ikke. Men dette er hvor jeg stoppet. Hvis Du sendte meg for å be for denne gutten...» Så sa hun, »Vil du be?» Og jeg sa, »Ja, madam.»

¹¹² Omtrent på den tiden så sa han, »Å, mamma!» Hun sa, »Hva er det mamma's barn ønsker,»

¹¹³ Han sa, »Det blir lysere i rommet.» Og i løp av fem minutter satt han på sengen.

¹¹⁴ Jeg fór ut, og dro nedover. Jeg tenkte, »Vel, jeg kan bare få tak i en drosjebil, og vente en dag, eller når enn jeg kan få et nytt fly.»

¹¹⁵ Og idet jeg gikk inn gjennom døren, over to timer senere, så hørte jeg ham si: »Siste opprop for fly nummer 67 til Louisville, Kentucky.»

¹¹⁶ Hva? Hva for noe? Guds suverenitet! Ser dere? Troens bønn til denne lille ubetydelige, negerkvinnen fikk dette flyet til å lande og holdt det der. Han er den samme Gud som kunne stoppe og snu Seg rundt til en blind tigger ved